

SLECHTE KUNST GOEDE KITSCH?

Vandaag uitgebreid de twee locaties van Hirst bezocht. Het geeft te denken. Zonder eerst alle recensies gelezen te hebben (m.u.v. die van Rutger Pontzen en Hans den Hartog Jager) heb ik Treasures from the Wreck of the Unbelievable onbevooroordeeld op mij in laten werken en concludeer ik dat het een geniale presentatie is. Hoe hij onze waarneming op de proef stelt door ogenschijnlijk realistische beelden en paraferalia te tonen naast sculpturen met Disneyfiguren. Met een sarcastische vertaling van de werkelijkheid, een cynische bijna, zet hij ons opnieuw op het verkeerde been - zoals hij eerder deed met For the Love of God. Want zoals wij ons vergapen aan de schone schijn van het bestaan, zo vergapen wij ons ook aan zijn werk, dat een flinterdunne scheiding draagt tussen realiteit en fictie. En daarmee lijkt Hirst zich onschendbaar te hebben gemaakt, want veroordelen tot kitsch kunnen wij hem niet sinds hij ons een glasheldere spiegel weet voor te houden die hypocrisie heet. Damien Hirst maakt niet zozeer slechte kunst of goede kitsch, maar bedenkt geniale concepten, gegoten in spectaculaire kunstwerken die iedereen doen twijfelen welk predikaat een kunstwerk nu eigenlijk verdient. Wat in elk geval vaststaat is dat in dit geval de kunstenaar 'in charge' is en zich vooral doodlacht om alle spelers om hem heen. Sterker nog, hoe harder hij lacht (en werkt), hoe rijker hij wordt..

— La Biennale di Venezia, 2017